

Het Begin

Ik was best wel sportief, maar tijdens een fietstocht in mei 2001 was ik niet vooruit te branden. Ademnood, dus afstappen, bijkomen en opnieuw proberen. Ik snapte er niets van. Ik heb de tocht uitgefietst, maar je wilt niet weten hoe!!

In juni 2001 gingen we de reis van ons leven maken. Een motortrip door de USA. Het werd een georganiseerde trip langs de westkust van Amerika. California, Arizona, Nevada en een klein stuk Utah. We waren met 15 motoren. Maar ook daar in de Grand Canyon speelde dit euvel weer op. Nou, zei mijn man nog: "je mag wel eens wat meer aan je conditie doen".

In oktober 2001 ging het licht echt uit. Ik meldde mij ziek. Diagnose: "Burn Out", "Overspannen", "Depressief", "Stress" en nog meer van die moderne ziektes. Achter de geraniums zitten was geen optie. Ik moest bewegen en naar een psycholoog. Een hyperventilatie test gaf aan dat ik "chronisch" hyperventileerde. "Acupunctuur" en "Autogene Therapie" werden ook nog aan het rijtje oppeppers toegevoegd. Ik ben een jaar aan het sukkelen geweest.

In juni 2002 zijn we nog naar Turkije geweest. Eigenlijk hoefde het voor mij niet, maar mijn man liep ook op zijn tenen dus gaan met die banaan. Het is te gek voor woorden, maar daar een proefles duiken gedaan. Maar heel kort onder geweest want ik dacht dat ik stikte.

Ik werkte weer mijn normale aantal uren, want de Arbo arts vond dat je van werken niet dood ging. Ook mijn manager toonde weinig begrip. Onze gesprekken werden gevoerd op de gang of in de pantry waar iedereen in en uit liep. Weinig privacy dus!!! In oktober 2002 kwam ik de trap niet meer op. Ik belde de huisartsenpraktijk en binnen 10 minuten was er een dokter. Hij belde een ambulance en een half uur later lag ik in het RKZ in Beverwijk. Gedacht werd aan een hartinfarct. De uitslag van een "Perfusiescan" (een scan waar je met "radioactief spul" wordt ingespoten en via een masker "radioactief gas" moet inademen) gaf de doorslag. Mijn longen functioneerden maar voor 50%. Ik ging aan de pomp voor bloedverdunding en kreeg zuurstofondersteuning. Eindelijk hadden ze iets gevonden. Gek misschien, maar het was een hele opluchting. Ik was geen aansteller er was echt iets niet in orde. In Beverwijk kon de longarts niets meer voor mij doen en zo werd ik doorgestuurd naar het AMC. Wel adviseerde hij mij om naar een psycholoog te gaan, om de traumatische ervaringen te verwerken. "Oh nee" dacht ik niet weer, maar heb het toch gedaan.

Thuis kreeg ik een zuurstofslang van ± 20 meter zodat ik naar boven kon, want ook 's nachts lag ik aan het zuurstof. Door het gebruik hiervan moesten de verzekering en de brandweer op de hoogte worden gebracht. Voor mijn raam werd een "niet roken" bordje geplaatst en open vuur moest ik mijden. (koken mocht dus niet, want ik kookte op gas).

Door de hulp van mijn man, kinderen, de vriend van mijn dochter, mijn familie en mijn vriendin Cocky hebben we het gered.

Wel beleefden we de zwartste kerst van ons leven. Kerstavond vierden we bij onze zoon. Hij woont 3-hoog en moest mij de trap opdragen. Ook vierden we een kerstdag bij onze dochter en haar vriend. Het leek wel een volksverhuizing met al die zuurstofapparaten. Tussen de kerst en oudjaar was een zware periode. Ik was zo bang dat mijn hart het zou begeven en ik 7 januari 2003 niet zou halen, want op die datum zou ons eerste bezoek aan de longarts in het AMC zijn.